

[Hans Rasmussen.]

følge af oppositionens forslag om ændringer i arbejdsløshedsloven. Når det så drejer sig om statsanerkendelse af en arbejdsløsheds-kasse for funktionærer eller handelsrejsende, må sagen efter min formening — og efter den behandling, som den fik i folketinget, selv med henvisning til de bemærkninger, som jeg har gjort om børneforsorgen, de handelsrejsende og forsvarrets foreninger — bero, indtil den kan blive behandlet i det af folketinget ønskede og senere nedsatte udvalg.

For så vidt der havde været en særlig trang til at oprette en arbejdsløshedskasse på funktionærområdet, kunne det vel for længst være sket af Fællesrådet for danske Tjenestemands- og Funktionærorganisationer — man kunne jo have taget et skridt, man kunne have samlet sig om det.

Hver gang der er tegn til en drøftelse i folketinget, så rejser man samtidig inden for Fællesrådet spørgsmålet om arbejdsløsheds-kasser; det har man også gjort denne gang, nemlig i fagbladet for oktober, hvor man er inde på en koordinerende tankegang, idet man overvejer at samle de funktionærer, der har risiko for ledighed, i en fælles arbejdsløshedskasse under Fællesrådet. Det har jeg i og for sig heller ikke noget imod; det er jo rigtigt, at alle er lige for loven. Og også funktionærerne skal have mulighed for at få deres arbejdsløsheds-kasse, for så vidt de har trang til en sådan. Jeg tror nu alligevel, det er en sag, der skulle undersøges lidt nøjere, for hvis det nu viser sig, at det i særlig grad er firmaorganisationerne under Fællesrådet eller mange andre ubestemte sammenslutninger af funktionærer, der skulle træde ind i en sådan kasse, er det dog et spørgsmål, om en sådan kasse ikke — som det har været god latin navnlig for oppositionspartierne — skulle bevise sin duellighed, forinden man straks styrkede til og gav statsanerkendelse. Næsten inden arbejdsløsheds-kassen var blevet dannet, skulle statsanerkendelsen altså være en kendsgerning. Det er vistnok en

fremgangsmåde, der er ganske ualmindelig, selv om jeg godt ved, at der har blæst en lidt anden vind fra oppositionspartierne med hensyn til overbud på den sociale lovgivnings område i de seneste dage. Det synes, som om oppositionens tålmodighed er på bristepunktet, når det nu drejer sig om en arbejdsløshedskasse til personer, som — det synes jeg i høj grad skinner igennem — oppositionen mener den har en politisk interesse i at beskytte. Mon ikke det er dér, det hele samler sig? Jeg synes, det ville være ganske rimeligt, om det nedsatte udvalg fik lejlighed til at komme med sin indstilling og i forbindelse hermed nøje undersøge, om det er hensigten at danne nye arbejdsløsheds-kasser, hvor der i forvejen findes kasser, som dækker de pågældendes interesser.

Resultatet af de undersøgelser, jeg har foretaget, stemmer ganske overens med det, der er fremført over for folketinget af den højtærede socialminister: inden for Handels- og Kontorfunktionærernes Arbejdsløsheds-kasse har man ca. 1 700 handelsrejsende repræsenteret, og hvis der var så stærk en trang til at få understøttelse, hvis man ikke kunne klare sig en periode igennem, kunne man måske have fået tilslutning til denne kasse, uden at man dog forbundsmæssigt havde forpligtet sig. Der kunne vel nok være forsøgt en løsning, hvis det viste sig, at de var ledige og ikke kunne få understøttelse.

Det er oplyst, at Danmarks aktive Handelsrejsende har et medlemsantal på 7 000, men så vidt jeg har kunnet få opklaret, har man kun kunnet få 229 medlemmer ind i en arbejdsløsheds-kasse eller en begyndende forening, som efterhånden skulle blive en arbejdsløsheds-kasse. Der synes jo ikke at være overvældende trang til oprettelse af en arbejdsløsheds-kasse, når man sammenholder de to tal.

Det er rigtigt, at jeg personlig har været venligt stemt over for, at man gav de handelsrejsende en arbejdsløsheds-kasse, selv om jeg principielt finder, at man burde være